

Propuneri de modificare Legea 188/1999, art. 85 răspunderea civilă a funcționarului public

EXPUNERE DE MOTIVE

Lege

pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999

privind Statutul funcționarilor publici

Actualmente potrivit prevederilor art. 84 și art. 85 din Statutul funcționarilor publici aprobat prin Legea nr. 188/1999, răspunderea civilă a funcționarului public se angajează:

Răspunderea civilă a funcționarului public se angajează:

a) pentru pagubele produse cu vinovăție patrimoniului autorității sau instituției publice în care funcționează;

b) pentru nerestituirea în termenul legal a sumelor ce i s-au acordat necuvenit;

c) pentru daunele plătite de autoritatea sau instituția publică, în calitate de comitent, unor terțe persoane, în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Totodată, potrivit prevederilor art. 85:

„(1) Repararea pagubelor aduse autorității sau instituției publice în situațiile prevăzute la art. 84 lit. a) și b) se dispune prin emiterea de către conducătorul autorității sau instituției publice a unui ordin sau a unei dispoziții de imputare, în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei, sau, după caz, prin asumarea unui angajament de plată, iar în situația prevăzută la lit. c) a aceluiași articol, pe baza hotărârii judecătorești definitive și irevocabile.

(2) Împotriva ordinului sau dispoziției de imputare funcționarul public în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ.

(2¹) Ordinul sau dispoziția de imputare rămasă definitivă ca urmare a neintroducerii ori respingerii acțiunii la instanța de contencios administrativ constituie titlu executoriu.

(3) Dreptul conducătorului autorității sau instituției publice de a emite ordinul sau dispoziția de imputare se prescrie în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.”

Modificarea prevederilor Statutului funcționarului public, aprobat prin Legea nr. 188/1999, cu completările și modificările ulterioare, se impune, în principal pentru următoarele motive:

Este de notorietate faptul că, în comparație cu legislația altor țări occidentale, legislația României cât este de vastă, instabilă, frecvent modificată și de multe ori redactată într-un limbaj confuz, care îngreunează aplicarea corectă a prevederilor legale astfel încât aceasta să fie conformă voinței legiuitorului. Tocmai acest caracter confuz al legislației românești, dă naștere unor interpretări diferite, mai ales în cazul persoanelor care sunt responsabile de aplicarea acestei legislații – adică în exercitarea prerogativelor de putere publică a funcționarilor publici din cadrul autorităților și instituțiilor publice - și în cazul celor care efectuează controlul aplicării acestei legislații, din partea organelor de

control. Aceste diferențe de interpretare, vrând nevrând, conduc la producerea unor pagube patrimoniului autorității, sau instituției publice în care funcționează funcționarul public, ceea ce este de natură să angajeze răspunderea civilă a funcționarului public.

Totodată, datorită diferențelor de perspectivă a celor care dau interpretarea legislației în vederea aplicării și cei investiți cu controlarea aplicării acestuia, interpretarea corectă și finală o pot da instanțele judecătorești prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, motiv pentru care propunem modificarea prevederilor art. 85 care să limiteze răspunderea funcționarilor publici în cazul săvârșirii faptei cauzatoare de prejudicii din culpa funcționarului public doar pentru ipoteza în care cuantumul și existența prejudiciului a fost confirmată și printr-o hotărâre judecătorească, nu numai printr-o decizie a unui organ de control, precum este de exemplu Curtea de Conturi a României.

Pe de altă parte în prezent potrivit prevederilor art. 85 din Legea nr. 188/1999, se face o diferență între categoria de funcționari publici față de alte categorii de salariați bugetari, cum sunt angajații contractuali, care se impută fără să existe o hotărâre judecătorească, care să asigure dreptul la apărare atât din partea instituției publice cât și din partea funcționarului public imputat, caz în care considerăm că sunt încălcate drepturile de apărare în ceea ce privește prejudiciul cert, lichid și exigibil, caz în care considerăm că fără existența unei hotărâri judecătorești definitive nu putem vorbi de un titlu executoriu, mai ales că instituția publică nu se asimilează cu o instituție care desfășoară activitate jurisdicțională.

Astfel art. 169 alin (2) din Codul Muncii prevede ca reținerile cu titlu de daune cauzate angajatorului nu pot fi efectuate decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă și exigibilă și a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă. Totodată același act normativ la alin. (4) al art. 254 prevede ca contravaloarea pagubei recuperate prin acordul părților, nu poate fi mai mare decât echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie, iar imputarea salariatului se poate face numai după ce există hotărâre judecătorească, care constituie titlu executoriu, împrejurare în care Legea nr. 188/1999 nu asigură în mod inechivoc aplicarea legii în mod echitabil ambelor categorii de salariați.

Față de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe care îl supunem spre adoptare, în forma alăturată.

Proiect de lege

pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999

privind Statutul funcționarilor publici

Art. I. - Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

Alin. 1 al art. 85 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 85.

(1) Repararea pagubelor aduse autorității sau instituției publice în situațiile prevăzute la art. 84 lit. a) și b) se dispune prin emiterea de către conducătorul autorității sau instituției publice a unui ordin sau a unei dispoziții de imputare, în termen de 30 de zile *de la data constatării pagubei printr-o hotărâre judecătorească definitivă* sau, după caz, prin asumarea unui angajament de plată, iar în situația prevăzută la lit. c) a aceluiași articol, pe baza hotărârii judecătorești definitive *pronunțate în cauza în care instituția a răspuns, în calitate de comitent.*”